

Preek over Psalm 61
- Schildwolde, 17 mei 2020
- Kees van Dusseldorp
- online kerkdienst

Collecten: 1: Ondersteuning classiskerken 2: MAF Nederland

Thema: 'Breng mij op de rots'

mededelingen
zingen: Ps.90:1 (live)
aansteken paaskaars

votum en groet
Ps.139:1,2
verootmoediging en genadeverkondiging
zingen: Een weg naar U (Sela)
gebed
lezen: Psalm 61
zingen: U tilt mij op
NLB 314 Here Jezus, om uw woord
preek
gebedstelefoon
Ps.86:1,4
gebedspunten
filmpje
gebed
collecten. luisterlied: Soms als ik naar de wolken kijk (Elly & Rikkert)
Ps.27:7
zegen

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Wat zal een mens zeggen? Voor zichzelf? Tegen een ander?

We grijpen naar Gods woord!

Een psalm. Uit dat boek dat de medicijnkast voor onze ziel wordt genoemd, zo hoorde ik deze week. De apotheek voor ons geloof. Woorden die God ons aanreikt. Liederen die woorden geven aan onze vragen, onze ervaringen, onze gevoelens. Onze twijfels en onze hoop. Onze angsten en onze verlangens. Hoe bevrijdend is het alleen al om woorden te vinden! En ze voor God uit te spreken. Wat een genade dat God ons daarvoor woorden geeft! En ons zo helpt. Want goede woorden helpen. Ze geven licht in donkere tijd. Ze bieden oriëntatie als er verwarring is. Ze nemen je mee in hun beweging. Ze veranderen je kijk op het leven. Zo veranderen ze je leven.

Beweging is er in Psalm 61. 'Hoor o God, mijn gesmeek.' Zo begint de psalm. 'Ik zal uw naam dag na dag bezingen'. Zo eindigt de psalm. Je denkt: dat kan niet. Ongeloofwaardig. Of je denkt: dat kan ik niet. Zo ver kom ik niet.

Het kan wel! Deze psalm laat zien hoe. En neemt je mee. Of het je vandaag lukt, weet ik niet. Dat geeft ook niet. Als je wilt zingen, moet je oefenen. De tekst, de noten, het tempo, de lijnen. Je vliegt eruit. Soms heel snel. Soms kom je wat verder. Maar je begint weer opnieuw. Je luistert naar de voorzanger. En naar jezelf. Af en toe bereik je het einde. En klinkt de lofzang. Soms met een klein stukje van je hart. Soms tegen jezelf in. Soms met heel je hart. En een volgende keer moet je weer bij nul beginnen. Denk je. Maar dan ligt het spoor er! Ook al is het anders. Er ligt een weg, er is beweging, er is gebed.

Psalm 61 is zo'n weg. Een gebed. Laten we die weg verkennen. Zodat we die kennen. Laten we die weg gaan. Zodat we oefenen. En ons laten meenemen.

'Hoor o God, mijn gesmeek'.

Gezegend de mens die klaagt. Meer dan een derde van de psalmen zijn klaagliederen. Dat zegt iets. Over ons leven. Over de nood in onze wereld. Het verdriet. Het onrecht. De gebrokenheid. De bedreigingen.

Het zegt ook iets over onze God. Dat Hij ons zoveel klaagliederen geeft. Gezegend de mens die klaagt. Die zijn verdriet niet oppot, die haar pijn niet verstoppt. De dichter brengt het voor God. Met dringende woorden: Hoor toch, o God! Geef aandacht aan mijn vragen! Ik roep u aan! Heer, u bent altijd mijn schuilplaats geweest. Wees het ook nu!

Wat hem bezig hield? We weten het niet. Het zijn algemene woorden. Die juist daardoor open zijn voor ieder. Maar algemene woorden kunnen zo veelzeggend zijn.

'Mijn smeken' zegt de dichter. Dat is wat je niet kunt tegenhouden. Wat overkookt uit de kookpot van je hoofd en je hart. Je storm aan gedachten, de heftigheid van je gevoelens. Ze banen een weg. Het komt eruit soms met woorden, soms met kreunen, soms met gejammer in je slaap, soms met zuchten tijdens het werk. Heer hoor!

‘Van het einde der aarde roep ik u aan!’ zegt de dichter. Daar waar je alleen bent. Zo ver verwijderd van mensen. Zo op afstand van waar anderen zich druk over maken. Vervreemd. In de steek gelaten.

‘Want mijn hart bezwijkt,’ zegt de dichter. De moed is weg. Lusteloosheid ligt op de loer. Waar leef ik voor? Ik weet het niet meer.

Het zijn maar een paar woorden. Een paar streken op het doek. Algemeen, maar veelzeggend. Open, maar zo trefzeker. Om jou en mij woorden te geven. En naar God te brengen. Want dat doet deze dichter: hij roept om Gods aandacht. Gezegend de mens die klaagt bij God!

‘Breng mij op de rots, hoog boven mij’.

Hier klopt het hart van de psalm. De kern van het gebed. Dit is waar de dichter naar verlangt. Niet alleen dat God hoort. Maar ook dat God iets doet. Dat God hem eruit tilt. Uit het moeras. Waarin geen vastigheid zit. Waarin hij steeds wegzakt. Zet mij op de rots! Geef mij vaste grond onder mijn voeten.

Een bijzonder gebed. De dichter heeft weet van een rots. Hij heeft gehoord dat er bij God geborgenheid is. Hij spreekt ervan dat hij dat eerder in zijn leven ervaren heeft. U bent altijd mijn toren geweest voor alle bedreigingen! Maar het lukt hem nu niet om zelf die zekerheid te vinden. Die rots is nu te hoog! Hij kan er niet opklimmen. Hij komt er niet bij. Hij weet niet hoe hij de toren moet bereiken. Er is een rots! God is die toren. ‘Heer, breng mij op de rots! Ik krijg dat zelf niet voor elkaar. Til mij op, trek mij omhoog en zet mijn voeten op de rots!’

Wat is dat, die rots? Misschien denk je direct aan Jezus Christus, die zichzelf wel vergelijkt met stevige rotsbodem waarop je je leven kunt bouwen. Dat is mooi en dat klopt ook. Breng mij bij Jezus Christus en geef mij vaste grond onder de voeten. Hij is de vaste rots van mijn behoud.

In deze psalm wordt over die rots nog iets anders gezegd. Even verderop klinkt dit gebed van de dichter zo: ‘Laat mij wonen in uw tent’. Dat zijn andere woorden voor dezelfde vraag. Breng mij op de rots. Laat mij wonen in uw tent. Verschillende beelden. Zelfs wat tegenstrijdig. Een sterk, hoge rots, verweerd in weer en wind is nogal wat anders dan een tent waarvan het doek flappert in de wind en de stokken meebuigen met de storm.

De beelden leggen elkaar uit. Op de rots gezet worden, dat is hetzelfde als in tent van God wonen. Veiligheid in de sterke toren krijgen, dat is hetzelfde als onder Gods vleugels schuilen.

Het is mooi dat die beelden elkaar uitleggen. Daardoor weet je wat de rots is: de aanwezigheid van God. Daardoor weet je hoe je opgetild wordt: als je schuilt bij God. In het schuilen ontvang je kracht. In de aanwezigheid van de Heer, waar je je ontspant, daar begint de zekerheid. Je veiligheid en je houvast, die beginnen niet bij onwrikbare standpunten, onweerlegbare bewijzen of onbetwistbare conclusies. Je veiligheid begint in de nabijheid van God. In zijn tent, waar jij alle kracht aflegt, in al je kwetsbaarheid

aanwezig bent. Waar jij in je zwakheid en zonden de genade van God ontvangt. Geef je over aan zijn liefde en merk hoe je dan op die rots wordt getild. Die jou te hoog is. Maar je Heiland niet.

‘Voeg dagen toe aan de dagen van de koning’.

Daarmee sluit deze psalm af. Een gebed voor de koning. Onverwacht in zo’n persoonlijk klaaglied. Maar in het onverwachte ligt altijd een nieuw inzicht. Met een nieuw uitzicht.

Waarom bid een mens in nood voor de koning? Om een lange en stabiele regeringstijd? Om trouw en waarheid als kenmerken van zijn beleid en rechtspraak? Omdat recht en trouw de pijlers zijn voor vrede in het leven en in de samenleving. Omdat een goed beleid van de koning aan veel ellende een einde maakt en nog meer nood voorkomt. Omdat persoonlijke nood nooit los staat van de omgeving waarin je leeft. De risico’s van het leven, de kortzichtigheid van sommige mensen, de slechtheid van andere mensen, de oneerlijkheid van de structuren en processen.

God, bescherm de koning! Deze dichter begrijpt dat zijn eigen nood niet definitief oplost als recht en waarheid niet heersen in de wereld.

Ach, moet ik nog meer zeggen? Ik neem de binnenbocht: hier tekent zich de gestalte van Jezus Christus voor mij af. Onze koning, die trouw en waarheid belichaamt. Alleen onder zijn regering ontstaat vrede. Door zijn beleid zullen de oorzaken voor verdriet, nood, onrecht en gebrokenheid eens verleden tijd zijn. En hoeven er geen klaagpsalmen meer gezongen te worden.

God, bescherm de koning! Dat is het gebed: Vader, laat uw koninkrijk komen. Heer Jezus, kom terug!

Psalm 61.

Woorden van God. Om woorden te geven aan onze ervaringen en gevoelens. Heilzame woorden. Die meenemen in de beweging.

De psalm eindigt met de lofzang. Ik zal uw naam bezingen, dag na dag. Het is het eindstation van een reis. Die langs verschillende plaatsen kwam. De ruimte van de klacht. De roep om aandacht bij God. Het gebed om op de rots getild te worden. De aanwezigheid in Gods tent. En het gebed voor de koning. Die reis eindigt bij de lofzang.

Misschien kom je niet helemaal mee. Vandaag. Of maar met een klein stukje van je hart. Dat geeft niet. Begin maar steeds weer. Al kom je niet verder dan de klacht. Hoor o God, naar mijn gesmeek. Het oefenen alleen al is goed. En brengt je bij je Heer. Die met je meebidt en voor je verder bidt. En die – soms ineens ongedacht – je tot de lofzang bevrijdt.

Amen